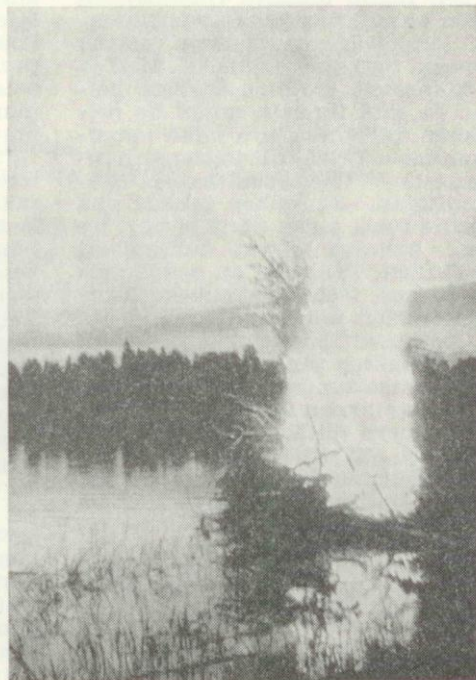

Pirtin Tiesti

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1960

N:o 2

»Kesä taas palajaa...»

Kesä on tullut. Toisin kuin viime aikoina on totuttu näkemään, se on nyt pitänyt kiirettä. Juhannukseen jouduttaessa ovat jo tuomet, pihlajat, ehkä siireenitkin ehtineet kukkia loppuun. Ollaan sydänkesässä. Tuskinpa tätä sentään valitamme, päinvastoin olisi surullista, jos kesän merkit viipyisivät.

Mutta eikö tällä luonnon kiirehtimisellä voisi olla meille sanottavana jotain vielä tärkeämpää? Kesän merkkien keskellä muistuu mieleen, että Vapahtajakin puhui sellaisista ystävilleen ja sanoi: Tietäkää, että kesä on lähellä...

Hän ei tarkoittanut Palestiinan kesää, vaan Jumalan valtakunnan lopullista toteutumista ja voittoa. Ehkäpä olisi syytä oikein tarkaten lukea, mitä Jeesus on tästä sanonut. Avaamme Raamatustamme Mt. 24: 21—24 tai Lk. 21: 25—28.

Kun nyt ajattelemme uutisia, joita radio ja sanomalehdet meille välittävät, eikö niissä tunnu ilmeistä yhtäläisyyttä Jeesuksen kuvauksien kanssa! Luonnonvoimat järkkyvät, kaupunkoja sortuu muutamassa hetkessä raunioiksi. Meri ja aallot pauhaavat korjaten saalista helmaansa. Ja entä ihmiset, miten he pelkäävätkään kaikkialla sitä mikä maanpiiriä kohtaa — pelkäävät toistensa hautomia aikeita — tulevaisuuttaan ja epäonnistumistaan. Ja kaiken takana yhä selvempänä tuho, jonka ääriä ei näy, jos ihmisten hallussa olevat tuhovoimat päästetään irti. Tällainen on meidän aikamme — kesä 1960. Osaammeko lukea näiden merkkien sanomaa: "kesä on lähellä", Jeesuksen tarkoittama kesä?

Mutta Jeesuksen sana ei ollut pelottelea, vaan rohkaisun sana. Osaammeko me iloita sen mukaan "kesän merkeistä", vai valitammeko niitä ja toivoisimmeko, että niitä ei näkyisi vielä? Kohoaako painunut päämme ja kirkastuuko katseemme? Tämä on meidän tärkeimpiä kysymyksiämme juuri nyt! Me emme voi estää Jumalan valtakunnan kesän joutumista. Mutta ellemme voi sitä iloiten tervehtiä ja käydä siihen, me hukumme niiden voimien alla, jotka sen tuloa edeltävät.

Ei ole kysymys vain pelkästä sellaisesta ilosta, jota vaillakin voidaan olla, vaan soveltuvuudesta ja kelpoisuudesta Jumalan valtakuntaan. Vain sellainen saattaa tästä iloita, eivät muut.

Jumala on pelastusteollaan Jeesuksessa Kristuksessa avannut meille pääsyn tähän valtakuntaan, joka on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä. Hän on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikoksiimme — soveliaiksi olemaan osalliset siitä perinnöstä, mikä pyhillä on valkeudessa, jos vain... Niin, meidän syntimme ei voi sitä estää, sillä siihen on Jumalalla kyllin tehokas "keinonsa": Jeesuksen Kristuksen, Hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä. Ja kun tämä kerran ei ole esteenä, silloin voisimme todella iloiten odottaa Jumalan valtakunnan täyttymystä, jos vain — — niin, jos todella eläisimme tämän veren turvissa, anteeksiantamuksen osallisuudessa, kuten Jumala on tarkoittanut ja odottaa. Mutta elämmekö me, Sinä ja minä? Sitä on yhä edelleen kysyttävä. "Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa — ellette, ette kestä". Ei mikään muu ole niin tärkeä ja ajankohdainen kysymys. Ainoa auttamaton tilanne on se, että me emme näe tätä tarpeelliseksi, että vastustamme Jumalan pelastustahtoa tai olemme välinpitämättömiä siitä. Näin me "tallaamme jalkoimme Jumalan Pojan", väheksymme "liiton verta", jossa meidät jo on pyhitetty (Hebr. 10: 29). Tämä on Jumalan rakkauden ja armon Hengen pilkkaa! Ken tällä mielellä elää ja siinä pysyy, hän ei voi iloita Jumalan valtakunnan kesän joutumisesta. Sellaiselle nämä merkit ovat kauhistuttavia tosiasioita.

"Jos sä Jeesuksehen elät uskaltuen ja hän rauhasi ainoa on", laulamme tutussa Siionin Kanteleen laulussa 396 — "ole riemullinen: Kesän sait suloisen; Oi sun onnes on vertaamaton!"

Hyvät opistolaiset! Olkoon pyyntömme, että kasvaisimme uskossa häneen, joka on meidät lunastanut. Tämäkin kesä voi olla sen kasvun aikaa. Uskossa heikko ja horjuvakin saa pyytää: minä uskon, auta minun epäuskoani! Olkoon hän meidän rauhamme, hän, joka kantoi meidän syntimme ruumiissaan ristipuuhun! Olkoot rikkomuksemme hänen päällään — ei meidän tunnollamme. Tähän pääsemme tunnustamalla kaiken hänelle, jolta emme voikaan mitään kätkeä.

TOIVO SALOMAA

PIRTIN Viesti+

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI
N:o 2 Päätöimittaja: Toivo Salomaa 1960

*Veisatkaa Herralle kiitosvirsi,
soittakaa kanteleilla kiitosta meidän Jumalallemme.*

*Hän peittää pilvillä taivaan
ja valmistaa sateen maalle;
Hän kasvattaa ruohon vuorille
ja antaa ruuan eläimille,
kaarneen pojillekin, kun ne huutavat.*

*Ei kelpaa hänelle hevosen voima,
ei hän mielisty miehen jalkojen nopeuteen;
Herra mielistyy niihin, jotka häntä pelkäävät,
jotka panevat toivonsa hänen armoonsa.*

*Kiitä Herraa, Jerusalem.
Ylistä Jumalaasi, Siion.*

Psalmi 147: 7—12

AILI VAKKILAINEN

”Armo teille ja rauha Jumalalta”

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! Näin apostoli Paavali tervehti seurakuntalaisiaan kirjeissään ja myös tavatessaan heitä. Armo teille ja rauha Jumalalta! Mikä ihana tervehdys. Armoa ja rauhaa me jokainen tarvitsemme. Erikoisesti sitä tarvitsemme me rauhattoman ajan avuttomat ja harhaillevat ihmiset.

”Joka aamu on armo uus.” Aloittaesamme uuden päivän tarvitsemme armoa, joka saa meidät muistamaan, että itsessämme emme ole mitään, emme osaa mitään, olemme vain syntisiä ihmisiä. Ihmisiä, joista Luther on sanonut: ”Ihminen ei voi muuta kuin etsiä omaansa ja rakastaa itseänsä yli kaiken.” Tällä omalla tiellämme emme omista armoa ja rauhaa, vaan olemme armottomia. Vasta kun jätämme elämämme kokonaan Jumalan ja Vapahtajamme armahtaviin käsiin, virtaa sydämeemme ilo ja rauha. Silloin apostolin tervehdys ei ole enää meillekään pelkkä toivotus, vaan sen suoman siunauksen saamme uskossa itsellemme omistaa. Saamme uskoa, että pitäähän Jumala huolen pienimmästäkin ruohon korresta ja elollisesta olennosta, miksi me ihmiset emme voisi silloin koko sydämeštämme turvata Häneen ja omistaa Hänen rauhaansa. ”Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa.” Fil. 4: 7.

Apostoli päättää usein kirjeensä sanoilla: ”Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kanssanne.” Jumalan rakkauden näemme ja tunnemme kaikkialla. Tämä rakkaus tulvehtii meitä vastaan tässä ihanassa keväässä: Taivaan sinessä, lintujen laulussa, koivun lehden hennossa

vihreydessä. Suurimpana Jumalan rakkaus on annettu meille Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesuksessa ristillä. Tämän rakkauden suuruutta emme jaksa käsittää emmekä ymmärtää. Jospa voisimme tämän rakkauden tuntien anoa täydestä sydäimestä: Jumala armahda minua syntistä! Sillä mekin jokainen olemme rikkomuksillamme olleet Her-raamme ristiinnaulitsemassa. Katuen ja tunnustaen syntimme saamme niistä anteeksiannon Jeesuksen tähden. Jeesus sanoo: ”Ja minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja teen vastakin, että se rakkaus, jolla sinä olet minua rakastanut, olisi heissä ja minä olisin heissä.” Joh. 17: 26. Jeesus tarjoo tässä meille rakkauden yhteyttä itsensä kanssa. Tahdommehan tätä yhteyttä aina ikävöidä ja olla hänen omansa.

Mitä Pyhän Hengen osallisuus meille merkitsee? ”Mutta kun hän tulee, totuuden Henki, johdattaa hän teidät kaikkeen totuuteen.” Joh. 16: 13. Kirkas kevätaurinko paljastaa kaiken tomun ja pölyn. Samoin totuuden Henki näyttää synnin. Jumalan Hengen valo tunkeutuu syvälle ajatuksiin ja mielialoihin asti. Pelastukseksimme ei riitä se, että näytämme ulkonaisesti moitteettomilta. Me ihmiset voimme vertailla itseämme ja kristillisyyttämme toisiin ihmisiin ja nähdä ehkä toisissamme vikoja joista itse luulemme olevamme vapaita ja ainakin omasta mielestämme parempia kuin nuo toiset. Tärkeintä ei sittenkään ole siloiteltu ulkonainen minämme, vaan se, että tahdomme kaikesta mielestämme ja sydämeštämme Jeesukseen Kristukseen uskoa ja Hänen omanansa pysyä. Tahdomme tähän pyrkiä, vaikka erheitäkin tehden ja kompastellen, jopa välillä tietä eksyenkin, mutta taas uudelleen pyytään anteeksiantoa ja Pyhän Hengen johdatusta ja voimaa elämäämme.

Painakaamme mekin mieliimme nämä apostolin tervehdykset. Ammentakaamme niistä lohdutusta ja rauhaa. Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien meidän kanssamme!

Sainko mitä odotin?

Kevät on tullut ja talven lumet ovat menneet, maa on aivan samanlaisena kuin syksyllä, jolloin opistokin alkoi. Syksyistä tietä kävelin minäkin silloin ensi kerran opistolle. Paljon oli toiveita asetettuina sille talvelle, jota sai odottaa.

Talvi on takana nyt ja voi tutkistella mennyttä aikaa, antoiko se, mitä siltä odotti. Opistolta lähetetyssä esittelylehtisessä sanottiin: ”Jumalan siunausta pyytävin mielin ja odottavin mielin olette tervetulleita.”

Herran armosta lie minulle annettu tuo siunausta pyytävä mieli, koska sitä siunausta niin runsain mitoin olen saanut. Jokaisena päivänä olen saanut tuntea sen, se on ohjannut ja varjellut niin, että voin ihmetellä.

Tämä, jota opistoon lähtiessä en liene ensi sijalle asettanut, on nyt se tärkein, mitä sain. ”Kaikki teille sen ohessa annetaan.” Olen saanut niin paljon sellaista, jota en osannut odottaakaan...

Niinhan se talvi on monella tapaa täällä tovereiden joukossa vaikuttanut edullisesti. Mutta en malta olla mainitsematta sitä niin ihanaa matkaa, joka kyllä ainakin syksyllä vielä tuntui odottamattomalta. Se Kauhajoen retki se vasta avarti näkemystä ja se teki vaikka mitä. Herralta tulleen armolahjana voin sitäkin pitää. Ja jos voin sanoa, että Herra on antanut minulle muitakin armolahjoja, vaikka vähäisempiäkin, niin on selvinnyt, että niitä täytyy kehittää ja koettaa kasvattaa.

Talvi, jonka sain kansanopistossa viettää, oli mitä ihanin ja antoisin osa elämässä ja sellaisena säilyy muistossani.

Seppo Martikainen

Sainko, mitä odotin? Tuo kysymys lieenee monelle ajankohtainen eläessämme näin viimeisiä viikkoja täällä opistokodissamme. Meillä jokaisella on tietysti ollut oma mielikuvamme opistosta ja siitä, mitä se meille tarjoaa.

Voi sanoa, että se tarjoaakin paljon oppimisen aiheita, niin yleissivistävissä aineissa kuin myös käytännön töissä. Eri asia on sitten se, miten kukin on ottanut opetuksista ja neuvoista vaarin.

Itse henkilökohtaisesti odotin oppivani käsitöitä ja ruuanlaittoa. Muihin tunteihin en kiinnittänyt niin paljon huomiota, koska minulla ei ollut mitään aihetta jatkaa koulunkäyntiäni muissa oppilaitoksissa. Senvuoksi ajattelinkin lukuaineita hiukan epäröiden, että niistä ei liene minulle mitään hyötyä. Mutta oltuani muutaman viikon opistossa, alkoi minussa herätä mielenkiintoa monia aineita kohtaan. Aloin tulla tuntemaan paljon sellaisia asioita, jotka kuuluvat yleissivistykseen ja joista en ollut tiennyt ennen paljon mitään. Paljon on ollut meillä tilaisuutta kehittää itseämme myös tuntemaan uskonelämän asioita, sillä olemmehan joka päivä tekemisissä Jumalan sanan kanssa, niin lukemalla kuin myös laulamalla.

Voin sanoa, että olen tosiaan saanut opistosta sitä, mitä siltä odotin ja monessa suhteessa enemmän, kuin mitä osasin edes odottaa. Joten saan muistella jälkeenkinpäin opistokotia kiitollisin mielin siitä, mitä olen täällä oppinut ja mitä kaikkea lienenkin täällä osakseni saanut.

Katri Makkonen

Elämän

kevät

Me nuoret elämme juuri elämämme kevätaikaa, jolloin kaikki näyttää valoisalta ja huolettomalta. Kuitenkaan ei todellisuus aina osoita, että huolet olisivat loitolla — päinvastoin. On monia avoimia kysymyksiä, jotka askarruttavat mieltä, on toiveita, joiden toteutuminen ei ole varmaa, tapahtuu sellaisia asioita, joiden tarkoitusta ei aina oikein ymmärrä. Tästä johtuen voimme näyttää joskus sulkeutuneilta ja poissa olevilta, itsevarmoilta ja omapäisiltä. Jokaisen nuoren toive lienee tulla joksikin, omasta mielestään suureksi ja jotain aikaansaavaksi ihmiseksi. Elämänura on jokaista nuorta askarruttava asia. Sen ohella seuraa paljon muita elämän suuria kysymyksiä.

Jokainen nuori haluaa myöskin olla onnellinen. Usein luullaan, että kun menee sinne huvitilaisuuksiin, tansseihin ja sen sellaisiin, niin varmasti minusta vähitellen tulee onnellinen, siellähän on paljon toisiakin, jotka ovat niin iloisen ja huolettoman näköisiä. Tuloksen tietää jokainen sen kokenut nuori. Seurauksena on syyttävä omatunto, ellei sitäkin ole jo vaimennettu, siinä tapauksessa rauhattomuus ja levottomuus.

”Ihminen on luotu elämään Jumalan yhteydessä, sentähden ihmissydän saa vain rauhan Jumalassa”, sanotaan kristinopissamme. Se olisi jokaisen nuoren painettava syvästi mieleensä.

Nuori ihminen on herkkä kaikille vaikutteille. Niinpä usein ei uskalleta lukeutua niiden harvojen joukkoon, jotka haluavat kuulua Vapahtajamme seuraajiin. Peljätään mitä toverit sanovat, mitä toiset ihmiset yleensä sanovat, peljätään pilkkaa. Kuitenkaan emme voi onneamme missään muualla saavuttaa kuin Jumalan yhteydessä.

Jospa tämä opisto-aika olisi todella saanut vetää meitä jokaista lähemmäksi Jeesusta. Olemme laulaneet siitä lukemattomia kertoja. Onko se laulu lähtenyt todella sydämeistä vai vain suusta? Täällä on helppo olla ja laulaa niin, mutta entä sitten, kun opiston ovet sulkeutuvat, kaikuvatko laulumme sitten. Rohkenemme virittää omassa toveripiirissämme heille tuntemattomat laulut? — Suurin voitto on voittaa itsensä.

”Pyydä uutta puhdistusta luona armonlähtehen

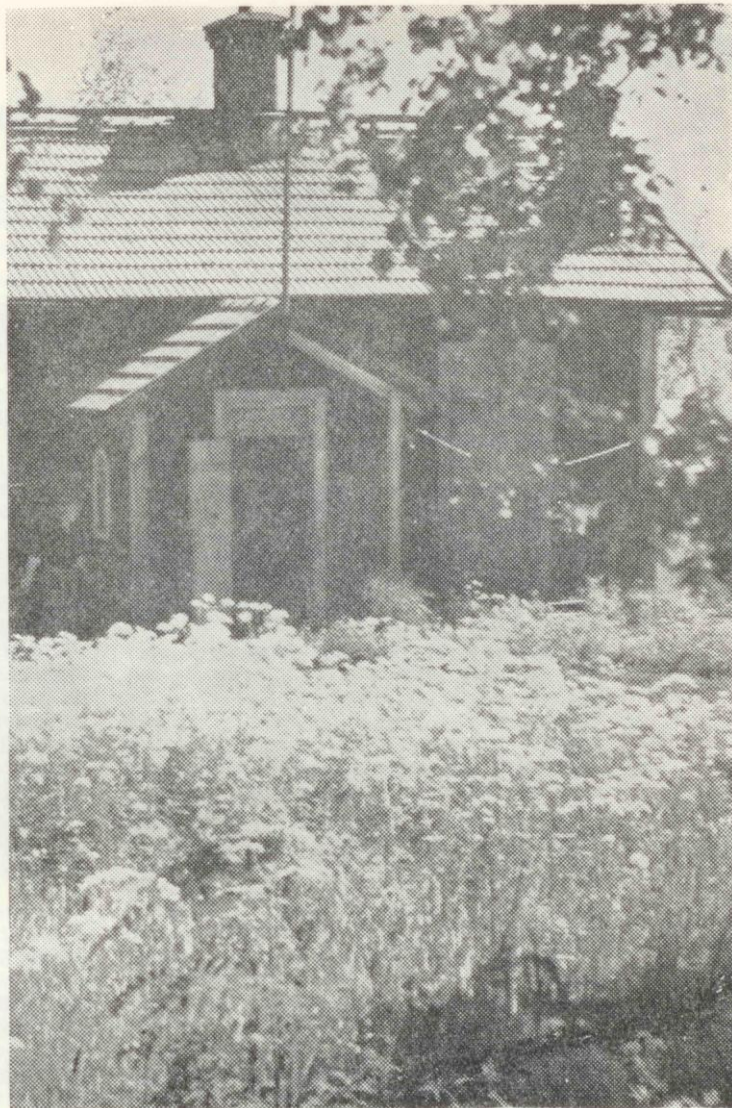
Pyydä myöskin rohkeutta Herran tunnustukseen.”

Saakoot nämä tutun Siionin Kanteleen laulun sanat olla meille kaikille tämäntalvisille ja entisille opistolaisille henkilökohtaiset. Jumala antaa rohkeutta, voimaa ja kaikkea, mitä tarvitsemme elämämme vaiheissa, kun sitä Häneltä todella ja väsymättä pyydämme.

K a i s a H u o t a r i

O
d
o
t
u
k
s
e
n

t
ä
y
t
t
y
m
y
s

Eikö kesä ole sitä eräissä mielessä. Hartaasti sitä aina odotamme. Oikein janoamme sitä lämpöä, valoa ja elämän yltäkülläisyyttä, jota kesällä on meille annettavana. On kuin kaikki ympärilämmme todistaisi Jumalan hyvyiden ja rakkauden määrättömyyttä.

Elämän kevät tähtää myöskin kesään. Missä olen kokeva täyttymyksen ja saava odotukselleni vastauksen. "Jumalaa yksin minun sieluni hiljaisuudessa odottaa, häneltä tulee minulle apu." Ps. 62: 2.

Jumalan yhteydessä eläen oli psalminkirjoittajan elämään tullut kesä. Jumalan armon aurinko, Jeesus Kristus, vain saa elämän ihmeen kukkineen ja hedelmineen meissä syntymään. Iloitkaa aina Herrassa, meitä suorastaan kehoitetaan. Samaa rauhaa ja kirkkautta, jota henkii kesäpäivä, saa luottamus Jumalan armohoitoon meissä vaikuttaa.

Kesänlämpimät terveiseni

Helvi Valkonen

Vuosien jälkeen taas

Tätä kirjoittaessani on kulunut tasan kuukausi siitä, kun tulin Suomeen. Matka pohjoisnavan kautta sujui hyvin. Vaikka matka Tokiosta Kööpenhaminaan kesti vain n. 28 tuntia, siihen mukaanluettuna tunnin pysähdys Alaskassa, alkoi loppumatkalla paikallaan istuminen jo väsyttää. Koneemme oli n. tunnin myöhässä ja niin minä en ehtinyt siihen koneeseen, jolla minun piti jatkaa matkaa. Jouduin Kööpenhaminan lentokentällä odottamaan melkein viisi tuntia, ennenkuin pääsin lähtemään kohti Helsinkiä. Mutta minusta tuo odottaminen ei ollut ollenkaan ikävää. Vaikka olin väsynyt, minusta oli hauska katsella ihmisiä. Enhän ollut vuosiin nähnyt näin paljon ulkolaisia yhdellä kertaa. Ulkolaisiksi sanotaan Japanissa länsimaalaisia. Ja eikös vain eräästä pöydästä kantautunut korviini tuttua suomenkieltä. Ei ole hyvä tapa kuunnella toisten keskustelua, mutta nyt minä en voinut välttää kiusausta kuunnella hiukan, miltä suomenkieli kuulosti muiden kielten keskellä. Tuli jollain lailla helpottava olo, kun ajattelin, että on olemassa sellainen maa, jonka kieltä minä osaan ja joka on kotimaani. Kylähän minä sen asian olin aina tiennyt ja muistanut, mutta Suomi tuntui olevan aina niin kaukana. Nyt se oli tuossa aivan lähellä, ja se tietoisuus riemastutti mieltä. Väsymyksiä ei enää painanut. Vihdoin ilmestyivät oven päälle numerot, jotka ilmoittivat, että Helsinkiin menevän koneen matkustajat saavat mennä koneeseen. Oli elämys, kun sai puhua lentoemännälle suomea ja kun kuuli lentoemännän kuuluttavan suomeksi. Mitä lähemmäs Suomea tultiin, sen juhlallisemmaksi kävi mieleni. Ja kun vihdoinkin näin Suomea allani ja lentokone jysähti Suomen kamaralle, kohosi sydämeistäni kiitos Jumalalle, joka oli auttanut ja varjellut tähän asti.

Kun ajoimme sitten lentokentältä kaupunkiin, näytti kaikki niin avaralta, hiljaiselta ja rauhalliselta. Helsinkiäkin oli todella hiljainen, kun vertasin sitä Tokioon, josta edellisenä päivänä olin

lähtenyt. Suomalaisten lasten kalpeus ja vaaleatukkaisuus tuntui oudolta ja ihmisten puheääni matalalta. Aluksi en uskaltanut yksin mennä kauppoihin enkä kulkea raitiovaunuilla ja busseilla. Enhän tiennyt mitään hinnoista ja rahatkin olivat vaihtuneet sen jälkeen, kun lähdin Suomesta. Vaikka oli omassa maassaan, tuntui moni asia vieraalta ja oudolta, kun oli elänyt niin monta vuotta vieraalla maalla ja ehtinyt tottua sen maan tapoihin. Valoisat illat tuntuivat myös ensin oudoilta ja en saanutkaan unta iltaisin heti nukkumaan mentyäni. Ei olisi haluttanut mennä nukkumaan ollenkaan. On ollut ihanaa kävellä ulkona valoisana kesäiltana. Japanissa tulee valoisimpana aikanakin pimeä jo viimeistään kahdeksan aikaan.

Olen nähnyt rakkaan isänmaani kauneimmillaan. Olen vuosien jälkeen taas saanut nähdä tuomen kukkivan ja saanut kuulla peipposen laulavan koivun oksalla.

Olen myös saanut olla mukana jumalanpalveluksissa ja kerran nuorten konfirmaatiotilaisuudessa. Silloin ajattelin, miten Suomen kansa onkaan onnellinen kansa, kun suurin osa sen jäsenistä kuuluu kirkkoon. Olkoonkin, että monet eivät kuulu siihen vakaumuksesta vaan tavan vuoksi. Kuitenkin kaikki, jotka kuuluvat kirkkoon, ovat kerran kasteen kautta tulleet Jumalan lapsiksi ja heitä opetetaan pitämään kaikki, mitä Jeesus on käskenyt meidän pitää. Kirkko noudattaa Jeesuksen lähetyksensä. On onnellista elää tällaisen kansan keskellä. Ja koska meillä on näin hyvin, on meidän tehtävämme viedä evankeliumia sinne, missä sitä ei ole kuultu. Syksyllä taas, jos Jumala suo, aion matkustaa takaisin Japaniin ja siellä Sapporoon, työpaikkaani. Toivon, että rukouksin muistaisitte sitä työtä, jota yhdessä japanilaisten kristittyjen kanssa teemme. Siellä on vielä työvoimaa vähän ja joskus tuntuu siltä, että meidän työemme on kuin pisara meressä. Mutta Jumalan lupauksiin luottaen tahdomme kuitenkin työtä jatkaa.

Lähetyskursseilla

Toveriliittomme jäsenistä on nyt vuorollaan toinen valmistumassa lähetystyöntekijäksi. Hän on Valtimon Sivakka-vaarasta kotoisin oleva Maila Mustonen, joka valmistuttuaan diakonissaksi toimii mm. Kiihtelysvaaran seurakunnassa.

Hänen ollessaan paraikaa lähetyskursilla, päämääränään tehtävä, joka häntä Afrikassa odottaa, olemme iloksemme saaneet häneltä Pirtin Viestille lyhyen tervehdyksen.

Opiston juhannus

Aattona

- kokoontuminen järjestelyihin mahd. ajoissa
- klo 19 alkajaiset
- klo 20 lentopalloa (Saramon maatal-kerholaisten kanssa)
- klo 21 vaaralle
- klo 22.30 kokkotuli sytytetään

Juhannuksena

- klo 8 aamuhartaus
- klo 10 jumalanpalvelus
- klo 12.30 päiväjuhla, rov. Raila ym.
- klo 14 ulkoilu- ja kilpailutauko
- klo 19 lähtiäisillanvietto (op. Pennanen ja Vesterinen), rov. Koivisto ym.

Sunnuntaina

- klo 8 aamuhartaus
- klo 10 jumalanpalvelus, khra T. Kauppinen
- klo 12.30 päiväjuhla, khra T. Kauppinen (Palestiinan matkalta)
- klo 14 ulkoilutauko
- klo 19 Japanilähetysilta

Maanantaina

talkoopäivä

TERVETULO A JOUKOLLA!

MUITA KESÄJUHLIA:

24/7 Kuhmossa (mukana tir. Kalle Tiainen), 31/7 ja 7/8 Valtimolla, 14/8 Rautavaaralla, 21/8 Nurmeksessa, 28/8 Polvijärvellä, 4/9 Juuassa. Pääjuhlapaikka näissä on seurakunnan kirkko, mutta niiden lähipäivinä voidaan pitää juhlia muissakin kylissä. Ottakaa ajoissa yhteys opistolle tarkempaa ajan ja paikan sopimista varten. Suunnitelkaa myös

Viime tammikuussa sain aloittaa opiskeluni Suomen Lähetysseuran lähetystyöntekijöiden valmistuskurssilla Helsingissä.

Kurssilla on kaikkiaan 25 eri ammatteihin valmistunutta nuorta ihmistä, esim. opettajia, pappeja, lääkäreitä ja sairaanhoitajia. Olemme tulleet eri puolilta Suomea ja erilaisista olosuhteista, mutta meitä yhdistää yhteinen usko Jeesukseen ja kutsu lähetystehtävään.

Kurssi aika on hyvin vaihteleva. Kevät-talven opiskelimme Helsingissä. Meidät jaettiin tulevaa lähetysalaamme silmäläpitiäen kiinan-, arabian- ja udonkan-kieliryhmiin. Lisäksi kaikki osallistuvat englanninkielen opetukseen. Myöhemmin saavat kaikki vielä opintomatkan Englantiin. Kielien ohella on oppiaineina Raamatun johdanto-oppi, lähetystoiminta ja tutustuminen eri lähetysaloihin. Iltaisin vierailimme lähetyspiireissä ja ompeluseuroissa Helsingin alueella.

Kesällä opiskelu on keskitetty kahteen kielileiriin Längelmäen leirikeskuksessa. Syksyllä taas kokoonnumme, jos Jumala suo, Helsinkiin ja tiivis kurssiohjelma jatkuu vuoden loppuun.

On turvallista katsoa tulevaisuuteen tietäen, että Jumalalla on suunnitelma jokaista ihmiselämää varten. Jos me olemme kuuliaiset, toteutuu tuo suunnitelma. Jeesus antakoon minulle ja tovereilleni kuuliaisuutta etsiessämme Jumalan tahdon tietä pakanalähettyksen työsaralla.

Maila Mustonen.

omaa ohjelmaa ja koettakaa sopia tarjoilun järjestämisestä varsinkin kirkolle. Mutta ennen kaikkea koettakaa päästä joukolla mukaan!

Taivaallinen Isä teitä kaikkia siunatkoon ja varjelkoon!

JOKA KEVÄT IHME UUS

Korkealla vaaralla kohottaa kohti taivaan kantta vanha naavainen honka kuivaa latvustaan. Monta kuun kierrosta on se nähnyt. Se on tuntenut parkkiintuneessa pinnassaan kylmän talvisen viiman ja pakkasen. Kesällä on auringon kuuma liekki polttanut sen rosoista kylkeä ja kesäinen lämmin ja leppoisa tuuli hyväillyt sen naavaisia oksia.

Yhä seisoo vanha honka vuodesta toiseen, niin kauan kuin myrsky kaataa sen. On talvi, hongan kylki on vielä jäässä, se ikäänkuin nukkuu. Auringon kaari pitenee. Ilmestyvät ensimmäiset

hohtavat pinnat lumeen, hanki on muodostunut. Puut vapautuvat lumen painosta, siellä täällä oikaisee nuori kuusi lumen painaman selkänsä.

Lämmin auringon säde tunkeutuu hongan kylkeen, taas herää vanha honka eloon, hitaasti tunkeutuu lämpö sen kuihtuneisiin soluihin. Rosoinen kylki tuntee auringon antaman lämmön paah-tavan. Kevät on tullut.

Puun korvat ikäänkuin aukeavat, se kuulee metsän huminan, se on ikäänkuin voitto-sinfonia. Pieni puronen tunkeutuu lumen alta alkaen raivata tietä suurempiin vesiin. Matka on vaikea, mutta puro kiemurtelee, luikertelee kivien lomassa, puitten juurien alitse alas vuoren rinnettä. Mennessään se hipaisee kuivunutta petäjää, puu tuntee elämän nesteen kosketuksesta outoa sähköistä värinää. Pieni arka vuokko nostaa päätänsä sammalikosta ikäänkuin arkailleen, mutta vähitellen rupeavat muutkin kevään taimet nousemaan mullan vankeudesta. Pian peittää maan vihreä matto. Kevät on voittanut. Jälleen on vanha honka nähnyt kevään voittokulun.

Ola vi Ala - aho

Päivä, joka jäi mieleen

Olen viettänyt täällä rakkaalla opistollamme jo monia iloisia ja mukaansa tempaavia päiviä. Mutta mikään niistä ei ole ollut niin hauska ja mieleen jäävä, kuin oli sunnuntai, huhtikuun 3 päivä.

Nousin aamulla tavallista alkaisemmin, kun olin luvannut lähteä muutamien tyttöystävieni kanssa retkelle. Siellä meillä oli tavattoman hauskaa. Kirkkokahvin jälkeen johtaja ilmoitti, että jokainen saisi mennä ulkoilemaan ja siellä voisi olla päivälliselle saakka. Minulle oli juuri täksi pyhäksi määrätty pitää pyhäkoulu ja luulin pääseväni kuin "koira veräjältä". Mutta ei se vain niin käynytkään, minun täytyikin jäädä pitämään pyhäkoulu. Olin tästä hiukan murheissani, kun en päässyt toisten mukaan.

Mutta kun lapsia alkoi tulla, tunsin itseni aivan toiseksi ihmiseksi enkä enää muistanutkaan pahaa mieltäni. Kun sitten pyhäkoulu päättyi, en osaa sanoa kuvata sitä iloa, joka täytti sydämeni. — Pyhäkoulun jälkeen johtajatar pyysi minua ulos hiihtämään. Lähdin ilomielin ja kuinka olikaan hauska hiihtää hanka myöten keväisen auringon paistaa heloittaessa taivaalta täydeltä terältään. Kun sitten tulin hiihtämästä, en voinut olla ottamatta laulukirjaani, etsin sieltä laulun: "Kiitos sulle Jumalani armostasi kaikesta". Erikoisesti mieleeni jäivät sanat tuosta samasta laulusta: "Kiitos sulle keväisistä kirkkahista päivistä, kiitos myöskin raskahista syksyn synkän hetkistä."

Valma Tuononen

EEVA TIKKA:

On luona siunaus

*Sieluuni jäit.
On luona siunaus
kuin taivaan sini
läheinen ja lämmin.*

*On luona siunaus,
kun iltaisin
vain päivän kuollut tuhka
sataa kädelleni*

*— laulua linnun
eilen saapuneen
elämän kirkkaat huulet
täynnä ylistystä.*

Siemeniä

*Katso mitä olemme:
talven hinkalossa
voimaton vilja.*

*Ja mitä synnytimme:
vihan idut terävät
toisiamme varten.*

*Mitä olemme
että meidät kylvät
toukokuun multaan lämpimään*

*— että meitä siunaat
tuulena ja aurinkona
lähestyt meitä,
sateen hunnussa
puoleemme kumarrut?*

*Jumala,
itäköön armosi meissä.*

Lieksan matkalta

Oli maaliskuun 13. päivä, opistomme viimeiseltä kolmannekselta, kun pääsimme Lieksaan, Kainuun ja Pohjois-Karjalan nuorisoliittopiirin talvijuhlille. Meitä oli melkein koko opistoväki mukana, paitsi paria sairasta ja muutamia, jotka olivat kotonaan, eikä Hilma-tätkään ollut mukana, sillä hänet uskoimme hyväksi talonvahdiksi.

Junavaunussa lauloimme kauniita Siionin Kanteleen lauluja melkein koko menomatkan. Siinä oli eräs vanha rouva, hän lauloi meidän mukanamme ja kiitelteli jokaisesta laulusta. Olimme kiitollisia, että saimme ilahduttaa häntä laulamalla ja että hän lauloi meidän kanssamme.

Lieksassa menimme kohta suoraan kirkkoon. Jumalanpalveluksen alussa opistolaisten kuoro esitti: "Oi rakkain Jeesukseni, piinattu verinen". Rippisaarnan piti johtajamme ja saarnatuolista puhui pastori Thuren Joensuusta. Herran pyhällä ehtoollisella taisi käydä kaikki opistolaiset. Monen poskipäälle vieri kyöneleitä alttarin äärellä, polvistuttaessa Jeesuksen Kristuksen eteen syntien anteeksi saamiseksi. Toivottavasti jokainen ymmärtää oikein sen merkityksen, nauttiessaan Jeesuksen ruumiin ja veren, niinkuin Raamatussa on sanottu tästä asiasta. Jumalanpalveluksen jälkeen tutustuimme vielä lähemmin tähän arkkitehti Engelin piirtämään Pielisjärven seurakunnan kirkkoon.

Talvipäivien ohjelma jatkui seurakuntatalolla, mikä on Lieksassa hyvin kaunis ja ajanmukainen. Saimme olla vielä monessa tilaisuudessa kuuntelemassa Jumalan sanaa. — Varmasti nämäkin tilaisuudet piristivät meitä kevätyksmyksen hiipeissä hiljaa päivän pitenevän kanssa. Toivottavasti ne antoivat voimaa kevätkaudelle ja uutta intoa opinnoille.

Erkki Piirainen.

Talven

Psalminkirjoittaja sanoo: "Autuaita ovat ne, joilla on mielessänsä pyhät matkat." Eiköhän juuri yhteiset kirkkomatkat ole tällaisia pyhiä matkoja. Onhan kohteena Jumalan siunaama pyhä paikka. Näitä yhteisiä kirkkomatkoja on opistotalvemme aikana tehty muutaman kerran. Mutta kun sunnuntaina 13.3. menimme junaan, oli matkamme kohtana naapuriseurakunnan, Pielisjärven kirkko.

Jo matkalla saimme tuntea, että olimme pyhällä matkalla. Kyllä varmasti monen rukous oli — vaikka tietämättäinkin — tämä: "Lähemmä oi Jeesus Sinua."

Jo pitkän matkan päähän ilmoitti kirkon tornissa kohoava risti suurta sanomaa ristiinnaulitusta Vapahtajasta. Avattuamme kirkon oven, teki sen kauneus vaikutuksen, kuinka sopusointuista kaikki olikaan. Mutta ei yksin tämä ulkonainen voinut tuoda sitä Pyhän läheisyyden tuntoa, jota koin tuossa kirkossa. Jo ensimmäisessä oven avauksessa aivan kuin tulvi vastaan ne monet, vuosikymmenien aikana, sydämistä lähteneet rukoukset, jotka ovat kohonneet korkeuksiin, Isän istuimen eteen. Tästä tuntui kertovan jokainen penkkirivi. Ylhäällä oleva kattoikkuna oli kuin palanen taivasta. Kuinka ihmeellisellä tavalla kaikki tällainen voikaan koskettaa ja puhutella.

Itse jumalanpalvelus oli suurta juhlaa. Jumalan pyhyys ja suuruus lähestyi vain tomua olevaa ihmislasta, varsinkin polvistuessamme alttarin ääreen nauttimaan pyhää ehtoollista. Sillä paikalla tahtoi Jumala antaa meille kaiken. Jeesuksen Kristuksen, oman Poikansa, syntiemme anteeksiantajaksi. Uudistunein ja puhdistunein mielin nousimme, vakuuttuneina siitä, että meillä on lunastus Hänen verensä kautta.

muistoja

Valoisa seurakuntasali oli valmistautunut vastaanottamaan juhlijan joukon. Istuessani siellä muun juhlakansan kanssa oli kuin taivaallinen valo olisi valaissut tuon Herran huoneen. Kaikki puheet, laulut ja virret julistivat tuota samaa taivaallista valoa, joka Jeesuksessa Kristuksessa on lähetetty meidän keskellemme. Kunpa tämä kirkkaus olisi saanut valaista monen opistonuoren ja monen muun juhliassa olleen sydämen niin, että siellä olisi ruvennut soimaan juhlassa lausuttu ajatus: "Risti vaan, risti vaan, kerskaus on mulla, kunnes rauhan valkamaan täältä saan mä tulla."

E i l a I k o n e n.

Sinun nuori väkesi nousee eteesi...

Nuori vaelttaa usein tietään yksin. Elämä on ulkonaisesti kyllä vaihtelevaa ja sisältörikasta, mutta sisäisesti saattaa olla kaikkea muuta. Kristitty nuorikin tuntee tuon elämän tyhjyyden ja tarkeituksettomuuden. Kuljetaan erämaassa. Mutta erämaassakin on keitaita. Sellaisia ovat juhla-ajat. Juhlat virkistävät.

Olimme koko Helsingin Ev. Kansankorkeakoulun joukko Kauhajoen opistolla, talvipäivillä. Nämä päivät lahjoittivat sille suurelle nuorisojoukolle varmaan-kin paljon. Junassa tullessamme maist. Annikki Aho kertoi siitä, mikä näillä päivillä oli parasta, seuraavasti:

"Parasta — niin — mikä oikein oli parasta? Oli niin monta hyvää kohtaa, että on vaikea vastata. Kauhajoen kirkko, hohtavat hanget, auringon kultainen pallo, joka häikäisi silmiämme lähtöaamuna junalle mennessämme — ei sitenkään mikään niistä. Parasta ja kauneinta oli se, mikä oli saanut tapahtua nuorissa Jumalan sanan ja Hengen vai-

kutuksesta. Kuinka nuoret jaksoivatkin niin paljon laulaa yli virallisen ohjelman. Siitä kaikesta jäi mieleeni kuva, jonka voisi ilmaista Raamatun sanoilla: "Pyhässä asussa Sinun nuori väkesi nousee eteesi, niinkuin kaste aamuruskon helmasta." Ps. 110: 3. — Kauhajoen opiston keittiöväen uupumaton ahkeruus toi mieleeni Paavalin sanat: "Rakkaus ei koskaan väsy." Väsymätön on Jumalan rakkaus, kun se etsii eksyneitä. Maalisk. 1. päivän aamuvarhaisella se etsi minua keittiöväen hahmossa."

Seuraavassa sana kahdelta toveriliittolaiseltamme. Hilikka Kortelainen väittää, että ei tiedä, mikä oli parasta, kun koko matkasta on kerrottavana vain pelkkää hyvää. "Pohjanmaan lakeudet olivat vieraalle uusi ja ihmeellinen nähtävyys. Talon vieraanvaraisuudesta nautimme. Voittajien mielestä kenties maanantainen kilpailu oli parhainta. Kuitenkaan ei ketään tahdottu jättää palkinnotta. Siellä julistettiin sanaa Jeesuksen Kristuksen lahjoittamasta voittopalkinnosta. Me saamme sen omistaa. Iankaikkinen elämä on tarjolla. Sentähden, rientäkäämme sitä kohti."

Mirja Tirronen: "Erikoisen puhuttelevaa oli se taululle piirretty kuva ja siinä olevat sanat. Suuren ristin alla oli hiihtäjä ja korkealla mäenpäällä oli kruunu, jota kohti hän taivalsi. Taululla olivat sanat: 'Riennän kohti päämäärää, voittopalkintoa.' Hiihtoladulla voittaa yksi, mutta Jumalan tiellä on kaikilla mahdollisuus. Katse ristiin antaa uutta voimaa ja rohkeutta. 'Vain se, joka voittaa saa seppeleen, jos uskossa säilyt niin saat sinä sen.' Nämä sanat kehoittavat meitä kilparadalle, jolla kurja ja väsynytkin voi saavuttaa voittopalkinnon."

Sitten vielä huonetoverini Eeva Pasanen sanoo jonkin sanan. Hän on käynyt Muurlan ev. Kansanopiston. Hän on kiitollinen siitä, että sai olla mukana juhlilla. "Huomioni kiintyi taululla olevaan kuvaan. Siinähan oli koko talvipäivien ohjelma: hiihtäjä, risti ja kruunu. Siinähan on sanoma meille jokaiselle. Yhdyn johtajamme sanoihin: 'Ristin valossa on hyvä vaelttaa, sen valossa jaksamme ylämäetkin.'"

Itse haluan yhtyä näihin kaikkiin sanoihin. Kaiken tämän jälkeen tuli mieleeni sana psalmin kirjasta: "Kiitä minun sieluni Herraa, äläkä unhotä mitä hyvää Hän on Sinulle tehnyt."

Elvi Heikkinen

Tietoomme on tullut:

KIHLOISSA:

Urpo Pehkonen	1950—51
Liisa Korhonen	
Onni Sirviö	
Lahja Korhonen	1952—53
Tauno Piitulainen	
Aili Kinnunen	1953—54
Erkki Turunen	1953—54
Alma Karttunen	
Taavi Tampio	1953—54
Alli Pulkkinen	

VIHITTY:

Pekka Lehikoinen	1950—51
Katri Mäkeläinen	
Nillo Polojärvi	
Toini Kempainen	1952—53
Martti Nevalainen	
Maila Tervo	1953—54
Toivo Hämäläinen	
Pirkko Laatikainen	1956—57

VALMISTUNUT:

Itä-Suomen Seminaarista	
Eero Moilanen	1952—53
Pieksämäen Diakonissalaitoksesta	
Mirja Siponen	1953—54

SYDÄMELLISET ONNITTELUMME!

"Tee, mitä tehtäväksesi tulee, sillä Jumala on sinun kanssasi."
1. Sam. 10: 7.

PIRTIN VIESTI on tavallisesti juhan-
nukseksi ilmestynyt kaksoisnumerona.
Nyt se ei kirjoitusten puutteessa ollut
mahdollista. Toivotaan, että syksynumero
sensijaan saataisiin paksumpi. Se edel-
lyttää kuitenkin sitä, että toveriliittolai-
set tarttuvat kynään. Juuri teidän kir-
joituksianne odotetaan ja kiinnostuneina
luetaan. Kertokaa elämästänne, aja-
tuksistanne ja kokemuksistanne. Olette
ehkä saaneet Jumalan sanasta sellaista,
mistä on hyväksi toisillekin kertoa. Mi-
ten mieluisasti toveriliittolaiset kuulevat
jotakin varsinkin kurssitovereittensa
elämästä. Tiedäthän sen. Syntyy ikään-
kuin elävä kosketus lukiessasi toisen ter-
vehdyksestä hänen sanojaan. Ja Juma-
lan sanan kehoitustahan meidän tarvit-
sisi jatkuvasti toinen toisillemme antaa.
— Toimitus toivoo myös saavansa hen-
kilökohtaisia ilmoituksia kihloihin ja
avioliittoon meneviltä pysyäkseen ajan

tasalla. Syysnumeroon tulevat kirjoituk-
set pyydetään lähettämään elokuun lop-
puun mennessä osoitteella: Pirtin Vies-
tin Toimitus, Kohtavaara. Alkää vähek-
sykö kykyjänne, lyhytkin tervehdys tuot-
taa suuren ilon. Varmaan kesäkin on
sisältänyt monenlaista kertomisen ai-
hetta, juhlia, retkiä ym.

Kuinka hyvä onkaan elää elämänsä
Herran kanssa, mennä päivän tehtäviin
Herran kanssa. Ehkä tänäänkin jo sa-
noit Herralle: "Tule askele askeleelta
Minun kanssani kulkemaan. Sua ilman
en saata olla, Pysy luonani ainiaan".
Ehkä taas, kun ilta lähenee, on huokauk-
senasi: "Jää luoksemme, sillä ilta jou-
tuu, ja päivä on päättymässä." Ehkä
kun sait uuden elämäntehtävän arkana
anoit: "Tule, Jeesus, ja kanssani kulje,
elon tie, tämä tuntematon. Sinun armo-
hos sieluni sulje, Se nyt toivoni, pyyn-
töni on." Ehkä sanoitte kodinperusta-
mishetkenä, lähtiessänne yhteistä mat-
kaa uudessa kodissa, Herralle jotakin
tämäntapaista: "Vain sun kanssas, Her-
ra Jeesus, Käymme matkan yhteisen.
Emme kahden käydä tohdi, Kanssas tie
on turvaisin." Sanot Aasafin kanssa:
"Minä pysyn alati sinun tykönäsi, sinä
pidät minua kiinni oikeasta kädestäni,
sinä talutat minua neuvosi mukaan. Mi-
nun onneni on olla Jumalaa lähellä."
Ps 73: 28.

Emme tiedä, mikä tehtävä meitä ku-
takin tänään odottaa. Ehkä joku vapisee
ajatellessaan sitä. Kuinka voin siitä suo-
riutua. Sinulle, Jumalan lapsi, Herra sa-
noo: "Tee, mitä tehtäväksesi tulee, sillä
Jumala on sinun kanssasi."

K. V. Tamminen: Aamuruskon
siivin.

Uudet toveriliittolaiset saivat merkkinsä

MIELIINPAINUVA HETKI

*Tämä kohta päättyvä opistotalvi on
meille kaikille varmasti monien kauniiden
muistojen aikaa, jota emme kos-
kaan voi unohtaa. Kun olemme olleet
yhteisen opistokodin suojissa tämän ko-
ko kuluneen talven, on mieleemme jää-
nyt varmaankin monenlaisia muistoja
eri tilanteista ja tilaisuuksista.*

*Oli kulumassa kevät ja tulimme Ma-
rian pyhään, jolloin täällä opistolla oli
toveripäivät. Kukin meistä varmaankin*

odotti niitä hartaasti ja monin erilaisin toivein. Saimmehan silloin toveriliittolaisten yhteisen tunnusmerkkini, toverimerkin, joka kiinnitettiin meidän rintamamme. Mieliinpainuva oli varmasti tämä hetki. Samalla saimme muistoksi vanhemmilta toveriliittolaisilta raamatunlauseen, joka meille annettiin matkaevääksi tulevaa elämää varten. Minä sain lauseen, joka kuuluu: "Autuas on se, joka uskoo, vaikka ei näekään". Tämä raamatun sana saakoon olla minua muistuttamassa siitä hetkestä, jolloin tulin yhdessä muitten kanssa siihen suureen yhteiseen toveriperheeseen, joka on varmasti laajalla ympäri Suomea. Tahdomme taivaltaa tämän yhteisen ristimerkin alla uskon kaitaa polkua kohti päämäärää, iankaikkista elämää. Siihen tämä merkki ja lauseet, jotka saimme, tahtovat meitä aina velvoittaa.

Varjele Herra meitä maisella matkalla,
ett' Sinun etees kerran tulemme
joukolla.
Kenenkään meist' älä anna tieltäsi
poiketa.
Vaaroissa meitä suojaa, rakkaudell-
las vahvista.

Erkki Piirainen

"SITTEN LOPUT TYTÖT"

Tyttöparvi, totellen johtajansa ääntä, nousi penkeissään seisomaan ja lähti sitten vaeltamaan kohti puhujakoroketta, jossa pojat ja jo osa tytöistäkin seisoivat. Viimeksi tulleet asettuivat toisten eteen vilkuillen salavihkaa toisiinsa. Samassa opettajat tulivat esiin ja kiinnittivät jokaisen rintaan sinisen opistomerkin ja johtaja antoi jokaiselle lapun, jossa oli raamatunlause.

Sinä he seisoivat, uudet toveriliittolaiset. He tunsivat itsensä hyvin vähäpätöisiksi ja orvoiksi, vaikka tiesivät tulleensa suureen joukkoon. He tunsivat, että eivät voisi elämässään täyttää omin voimin sitä, mihin opistomerkki velvoitti. Mutta sinä seisossaan he tunsivat, että heidän puolestaan rukoiltiin. He tiesivät, että opettajat, vanhemmat, ystävät ja entiset opistolaiset rukoilivat heille voimaa kestämaan elämän koettelemukset. He tunsivat, että on turvallista lähteä elämän taipaleelle mukanaan Jeesus ja opistomerkinissä olevat sanat: "Meillä on lunastus".

Maija Rynnänen

VAKAVA ASIA

Jokaisen kasvoilla, joka riensi hakemaan merkkiänsä, oli vakavuuden leima. Samalla hetkellä saimme raamatunlauseen, joka sekin pani monen silmäkulmasta vierimään kyyneleen. Samassa yhteydessä puhui johtaja Salomaa meille uusille toveriliiton jäsenille ja entisillekin:

"Opistomerkin tehtävä on ei suinkaan olla ainoastaan ulkonaisena merkinä, vaan sieluun jätettynä merkinä, että Jumala haluaa puhutella teitä. Merkissä on meille tuttu sana: 'Meillä on lunastus.' Kaikki se, minkä me tahtoisimme opistoajaltanne muistoksi jättää, kätkeytyy tähän opistomerkin lauseeseen. Jumala tahtoo meitä auttaa, että voimme tunnustaa näin, missä liikummekin."

Eliina Saastamoinen

Kesäjuhlia

POHJOIS-KARJALAN JA KAINUUN NUORISOLIITTOPIIRISSÄ

Kesäkuu 26—28 Pielisjärvi Kuora Nuorisoliiton leiri (Viitanen, Muttonen, Tahvanainen, Lehikoinen ym.)

Heinäkuu 10 Tohmajärvi Tikkala, 16—17 Ilomantsi kk, 23—24 Kitee Puhossalo ja Kokka-aho (op. Sallinen ja Muttonen), 27—31 Polvijärvi kk ja pitäjällä japanilähetysjuhlia (läh.saarn. Valtonen ja Muttonen). Kuhmo: (Lehikoinen ja L. Kruus) 26 Lau'us, 27 Nieminen ja Lammasperä, 28 Matala ja Mäntyvaara, 29 Timoniemi. Nurmes: (Lehikoinen ja Yli-Krekola) 30—31 kk ja Ronkeli. Lieksa: 30—31 (L. Kruus ja Tahvanainen).

Elokuu (Lehikoinen ja Yli-Krekola) 1 Nurmes Saramo, 2 Lipinlahti, 3 Juuka Timovaara, 4 Paalasmaa, 5 Salokylä ja Kannas, 6—7 Valtimo, 13—14 Kuhmo kk (lisäksi A. Kruus ym.), 23 (Muttonen) Ilomantsi Marjo-vaara, 24 Kivilampi, 25 Eno Silkku ja Kuisma, 26 Pielisjärvi Kuora, 27—28 Eno kk ja seurakuntatalo (Lisäksi U. Kotka).

Syyskuu 11 Tuupovaara Mannervaaran rukoushuoneen vihkiäisjuhla (rov. T. Rapeli ym.)

Lokakuu 1—2 Lieksa mikkelijuhlat ja panilähetystyön hyväksi (rov. Rapeli ym.)

SUOMEN LUTERILAISEN EVANKELIUMIYHDISTYKSEN VUOSIJUHLA
HELSINGISSÄ 30. 6. —3. 7. 1960.

- Ohjelmasta mainittakoon seuraavat tilaisuudet:
- Torstai 30. 6.*
- 7.45 Radioaamuhartaus, rovasti T. Rapeli.
- 18.30 Johanneksen kirkossa: tervehdysanat rovasti T. Rapeli ja prof. J. Vuorinen, tervehdys Japanista, Tokion Wasedan Yliopiston vararehtori, prof. S. Murai (tulkitaan) ja hartauspuhe rovasti L. Mustajoki.
- Lutherin kirkossa: pastori Aimo Kymäläinen, pastori L. Koskeniemi ja piirisihteeri Samuli Kytömäki.
- Perjantai 1. 7.*
- Nuorisopäivä*
- 7.30 Aamuhartaus Lutherin kirkossa, piirisiht. Usko Kotka.
- 7.45 Radioaamuhartaus, pastori Antero Kruus.
- 9.00 Nuorisojumalanpalvelus Lutherin kirkossa, saarnaa khra Veikko Lehtinen.
- 12.00—
- 14.00 Nuorisoliiton vuosikokous: tervehdyssanat ja katsaus kuluneeseen työkauteen, pastori A. Kruus. Keskustelua aiheesta "Miten saisimme nuoret mukaan?" Puheenvuorojen käyttäjät: johtajatar Helvi Valkonen, ylioppilas R. Salo ja diakoni Antero Viitanen.
- 14.30 Teol. lis. Veikko Takala, rovasti Lauri Mustajoki ja kansanopistonjohtaja Arne Lumme.
- 18.00—
- 22.00 Nuorisujuhla. Juhlapuheen pitää Piispa Eero Lehtinen. Muina puhujina khra Tauno Virolainen, pastori Aulis Alanko ja maisteri Anna Koskiniemi. Illan ohjaa johtaja J. Hytönen. Kansanopistot esiintyvät.
- Lauantai 2. 7.*
- Sisälähetyspäivä*
- 8.30 Lutherin kirkossa aamuhartaus, sosiaalishteeri Lauri Piisilä.
- 9.30 Jumalanpalvelus Johanneksen kirkossa, saarnaa piispa Eero Lehtinen.
- 14.00 Juhlaesitelmä Japanin-lähetysten 60-vuotistaipaleen johdosta, rovasti T. Rapeli. Ennen esitelmää tervehtii juhlakansaa juuri Japanista saapunut opettaja Kaisu Piirainen.
- 18.30 Herran Pyhän Ehtoollisen vietto Johanneksen kirkossa. Hartauspuhe, filtri L. Huovinen, rippisanat pastori Toivo Salomaa.
- 20.30 Jälkiseurat Lutherin kirkossa, pastori A. Kuortti. Vapaa sana. Forssan kuoro.
- Sunnuntai 3. 7.*
- Japanin-lähetyspäivä*
- 7.30 Lutherin kirkossa lähetysjuhla. Puhuvat prof. S. Murai (tulkitaan), tri Y. Sakai, lähetysaarnaaja A. Karén ja pastori Paavo Savolainen. Tilaisuutta johtaa rov. T. Rapeli. Lasten ohjelmanumero. Forssan nuorisoliiton kuoro laulaa.
- 10.00 Jumalanpalveluksia eri kirkoissa.
- 13.00 Puheita Lutherin kirkossa, sosiaalishteeri Lauri Piisilä, pastori Aimo Kymäläinen ja pastori Paavo Tamminen.
- 16.00 Ulkoilmajuhla Kaivopuistossa: past. Lauri Koskeniemi, filtri Lauri Huovinen, khra Kalle Turto, rov. Toivo Salminen, rov. Martti Savelainen ja rov. Toivo Rapeli.
- 21.00—
- 22.30 Jälkiseurat Lutherin kirkossa. Past. A. Kuortti johtaa illan.

PIRTIN VIESTI

Julkaisija: Nurmeksen ev. Kansanopiston toveriliitto r.y.

Päätoimittaja: Toivo Salomaa

Lehti ilmestyy 5-numeroisena

Hinta 250:—

Postisiirtotilin numero 82253